SVOBODA

СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. XCVII. No. 165. JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, JULY 29, 1990 CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 29-го СЕРПНЯ 1990 Ч. 165. РІК XCVII

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ ВІТАЄ СВОГО ГОСТЯ М. ГОРИНЯ

Джерзі Сиґі. — Голова Секретаріяту Народного Руху України і заступник голови Народної Ради у Верховній Раді УССР Михайло Горинь, прибув у дні 25-го серпня на запрошення Українського Народного Союзу до ЗСА, разом зі своєю дочкою Оксаною.

На міжнародному летовищі ім. Дж. Ф. Кеннеді вітали гостей головний предсідник УНС Уляна Дячук, головний секретар Володимир Сохан, головний касир Олександер Благітка і члени редакцій „Українського Тижневика" та „Свободи" гол.ред. Рома Гадзевич, Ольга Кузьмович і Мирослав Чех.

Крім них на привітання виїмкового гостя прибули з Вашінгтону суддя Богдан Футей і Роберт МекКоннел із організації „Україна 2000" проф. Роман Воронка з дружиною від Фонду Допомоги НРУП, Допомоги Дітям Чорнобиля і Народного Фонду Допомоги Україні, Уляна Мазуркевич і Ірина Скульська із Комітету Оборони Національних і Людських Прав України, д-р Юрій Солтис від УАКРади, адвокат Аскольд Лозинський з дружиною від УККА, мгр Євген Гановський від Гол. Упр. ООЧСУ, Євген Стахів від ЗП УГВР, проф. В. Калинович від НТШ, Надія Світлична, Марія Прятка від Об'єднання ОЖОЧСУ і група членів СУМА з прапорами.

Після одноденного відпочинку М. Горинь провів понеділок 27-го серпня, як гість УНС в його приміщеннях у Джерзі Сиτі. Там достойний гість відбув довші розмови з членами Екзекутиви того Комітету, відвідав в їх товаристві усі приміщення редакцій, адміністрації та друкарні, як також дав вичерпні інтерв'ю редакторам „Українського Тижневика" і „Свободи". Як відомо, в середу, 29-го серпня відбудеться громадська зустріч в Ню Йорку, організована УНС, в Українському Народному Домі, 140 Друга аве., о год. 7-ій вечора, а на Союзівці в залі „Веселка" в суботу, 1-го вересня о год. 2:30 по полудні. Дальші його зустрічі з українською громадою в ЗСА, час та місце будуть подані на сторінках „Свободи" і „Українського Тижневика".

Дзвінка Добрянська одна з кращих студентів ЗСА

Ню Йорк. — Дзвінка Добрянська, дочка Андрія і Стефанії Добрянських, відомих в українській спільноті громадян своєю наполегливою працею, студіями і пильністю, знайшлася між п'ятьма відсотками найкращих студентів З'єднаних Стейтів Америки, на підставі вислідів ПСТ-НМСКТ. Комітет Стипендій Престижу недавно повідомив, що Дзвінка закваліфікувалася, як одна з 50,000 студентів на один мільйон і тепер вважається півфіналісткою у змаганні на здобуття престижевої стипендії заслуги. Їй було запропоновано продовжувати змагання, бо тільки таким способом вона може здобути згадану стипендію, якщо на підставі своїх вислідів буде зарахована до першого відсотку студентів.

Дзвінка Добрянська недавно була введена до крайової спільноти гонору і дальше здобуває 96.0 у шкільному загальному висліді. Останньо її прийняли до літньої програми інженерії, призначеної для студентів джуніор-гай при Купер Юніон.

Дзвінка Добрянська

ВОЯКИ ПРОДОВЖУЮТЬ ГОЛОДІВКУ

Київ. — Як уже повідомлялося в „Свободі" ч. 158 і 160, після проголошення Декларації про державний суверенітет України вояки, призвані до армії з України і відправлені на службу за межі республіки, повертаються в Україну і вимагають, щоб їх залишили в армії на території республіки. Група з 28 вояків, які проходять службу на півночі СССР, оголосила голодівку 12-го серпня, домагаючись переведення їх на службу в Україну. Ще 12 військовослужбовців залишили свої військові частини в різних реґіонах імперії, прибули до Києва й там 25-го серпня оголосили голодівку. Причини такого вчинку вони пояснили у відкритому листі військовому прокуророві Київського військового округу полковникові Степанову. В листі зокрема сказано, що вони залишили свої частини через міжнаціональні конфлікти і свавілля командирів. Вояки вважають, що їхня людська гідність буде захищена тільки тоді, коли вони проходитимуть службу в українській республіканській армії, або продовжуватимуть службу на батьківщині, де ситуацію можуть контролювати незалежні громадські організації. Вояки оголосили, що не припинять голодівку доти, доки їхнє питання не буде вирішене. Групу з 12-ти вояків взяли під свій захист Рада Союзу матерів, Союз Українок та виконавчий комітет міжпартійної асамблеї. Місце проведення голодівки: Київ, Севастопольська площа, пункт ГО, військова частина 01646.

Матері військовослужбовців Львівщини у 51-шу річницю підписання пакту Молотова- Ріббентропа 23-го серпня вийшли на маніфестацію, несучи гасла з вимогами повернути їхніх синів з Азербайджану та інших неспокійних реґіонів імперії. Жінки пройшли по вулицях Львова до Міської і Обласної Рад, до обласного військового комісаріяту і повернулися на Вічеву площу, де вібувся мітинґ. У своїх промовах жінки закликали до негайного повернення їхніх синів в Україну і до створення Української республіканської армії. Вимагали ґарантій, що їхні сини служитимуть у республіці. Представник від військовиків сказав, що „дідівщина" в армії — це ганьба, але її можна подолати спільними зусиллями.

В Івано-Франківському 24-го серпня також відбулася зустріч матерів, чиї діти служать за межами України і чиї сини загинули під час служби в совєтській армії, з представниками місцевого ґарнізону та працівниками військових комісаріятів. На зустрічі з'ясувалося, що за 8 місяців цього року в совєтській армії загинуло 14 вояків з Івано—Франківщини. Серед них були й такі, яких призвали на військову службу, не зважаючи на незадовільний стан здоров'я. Призвано до армії також багато єдиних синів, у котрих вдома залишились матері-одиначки, хворі та немічні.

Громадський комітет матерів Львівщини випустив звернення до військовослужбовців і всіх матерів України та до громадських організацій з закликом домагатися створення збройних сил України та проходження військової служби громадянами України в Республіканській армії. У випадку не виконання матері готові до загальнонаціонального страйку та до пікетування Верховної Ради України, Верховної Ради СССР та міністерства оборони СССР.

Словаки вимагають відновлення самостійної держави

Рузомберок, Словаччина. — 26-го серпня в невеликому словацькому місті Рузомберок понад 30,000 словаків вимагало відновлення словацької держави і порвання федеративних зв'язків з Чехією. Демонстрацію проведено в честь о. Андрія Глінки, президента словацької держави в роках Другої світової війни. Учасники святкувань схвалили звернення до словацького парляменту і уряду в справі проголошення самостійної Словаччини.

Незалежницький рух у Словаччині почав виникати після листопадової „ніжної революції" з 1989 року, ставлячи вимогу розірвання федеративних зв'язків з Чехією, національної інтеґрації після комуністичного панування. У весняних парляментарних виборах націоналістичні партії не завоювали великої прихильности виборців, здобувши менше як 8 відсотків місць. У минулий четвер президент Чехо- Словаччини заявив, що згідно з найновішими результатами опитування громадської думки лише 8 відсотків словаків підтримують створення самостійної держави.

ІРАК ВІДПУСТИВ ГРУПУ АМЕРИКАНСЬКИХ ДИПЛОМАТІВ

Ню Йорк. — 52 співробітники амбасади ЗСА в Кувайті і члени їх родин переїхали іраксько-турецький кордон і прибули в Анкару, а звідти відлетіли на батьківщину.

Однак іракці затримали трьох американців, мотивуючи це тим, що право на свободу виїзду стосується лише жінок і дітей. Ще 54 американські дипломати були насильно вивезені в Багдад, де їх тримають як закладників.

ЗСА залишили у своїй амбасаді в Кувайті малу групу дипломатів, щоб підтвердити „присутність американського прапора".

„Вони можуть протриматися там протягом кількох тижнів, не зважаючи на відсутність води і електрики, — сказав помічник державного секретаря Джан Келлі. — Це справа принципу".

У понеділок, 27-го серпня Державний департамент ЗСА викликав амбасадора Іраку Мохамеда аль-Маша та і оголосив йому, що віднині поїздки іракських дипломатів по території ЗСА будуть обмежені більше, ніж раніше. Це зв'язано з діями іракського уряду щодо американських громадян в Кувайті і Іраку. Крім аґресивних і протизаконних дій проти цивільних громадян, Ірак, порушуючи всі норми міжнародного права, намагається змусити американських дипломатів покинути Кувайт.

Президент СССР Міхаїл Ґорбачов прийняв у Кремлі міністра закордонних справ Єгипту Абделя Маґіда. „Ситуація така, — сказав М. Ґорбачов, — що араби повинні продемонструвати свою здатність до швидкої консолідації, до прийняття спільних рішень у своїх власних інтересах і в інтересах всього світу. Це було б дуже високо оцінено міжнародною спільнотою і мало б величезне значення для дальшого розвитку світової політики. Політичні засоби невичерпні, — сказав далі Ґорбачов, — але треба докласти максимум зусиль, щоб реалізувати цю можливість, попередити збройний вибух. Резолюції Ради Безпеки ООН будуть строго виконуватися, і Ірак повинен зробити правильні висновки з цієї солідарности, яку міжнародна спільнота висловила в цих резолюціях, не ускладнювати становища, а шукати і зі свого боку вихід з глухого кута".

Ірак має намір бойкотувати надзвичайну зустріч міністрів закордонних справ країн Арабської ліги, яка повинна початися в четвер, 30-го серпня в Тунісі. Участь у зустрічі мають намір взяти 11 держав. Тим самим кворум для проведення наради цієї організації, в яку входить 21 арабська країна, забезпечений. Як заявив міністер закордонних справ Єгипту Ісмат Абдель-Мікід, конференція міністрів повинна бути орієнтована „не на конфронтацію, а на примирення" з Іраком. Відмова Іраку від участи в засіданні позбавить можливости цього „примирення".

У Мюнхені помер Ігор Зубенко

Мюнхен. — Тут в п'ятницю, 17-го серпня 1990 року помер несподівано на 55-му році життя визначний пластовий діяч, довголітній голова Крайової Пластової Старшини і голова Крайової Пластової Ради пл. сен. інж. Ігор Зубенко.

Покійний був членом куреня УПС „Лісові Чорти" так як його батько сл. п. Іван Зубенко і постійно брав активну участь у всіх пластових акціях впродовж свого життя. Часто службово відвідував ЗСА і тут завжди шукав зв'язку із своїми пластовими друзями. Був учасником першої конференції пластових провідників з цілої діяспори, що відбулася в Ню Йорку у 1972 році, як також одним із організаторів Ювілейних Пластових Зустрічей в Німеччині.

За свою визначну пластову діяльність був відзначений найвищим пластовим орденом св. Юрія в золоті у 1982 році.

Пл. сен. І. Зубенко залишив в жалобі дружину і дві доні в Німеччині. Поховано його дня 23-го серпня в новій частині відомого в Мюнхені Вальдфрідгофу.

СССР І ОБ'ЄДНАНА НІМЕЧЧИНА ПІДПИШУТЬ „ВЕЛИКИЙ ДОГОВІР"

Москва. — 17-го серпня у Москві перебував міністер закордонних справ Західньої Німеччини Ганс Дітріх Ґеншер. Темою зустрічі була справа зовнішнього врегулювання німецької єдности, підписання політичного і економічного договорів між СССР та об'єднаною Німеччиною, а також підготовка до чергової зустрічі міністрів закордонних справ, які беруть участь у відомій конференції "2+4". В офіційному документі говориться, що Едуард Шеварднадзе передав західньонімецькому міністрові совєтські проєкти договорів і домовлень з питань двосторонніх відносин. Серед них особливе місце займає проєкт політичного договору між Совєтським Союзом і об'єднаною Німеччиною.

Е. Шеварднадзе заявив на пресовій конференції після зустрічі, що надійно просувається вперед робота над підготовкою документу „шістки" у справі врегулювання зовнішніх аспектів німецької єдности. В основній частині такий документ уже виготовлений. Для його детальнішого розглянення 3-го вересня зберуться експерти усіх шести держав, а для завершення 12-го вересня — міністри закордонних справ.

Про „великий договір" він висловився дуже позитивно, як про взаємовигідний і корисний для обох сторін. Сповістив також, що на обговорюваній зустрічі покладено вступні устійнення щодо економічного договору між СССР і Німеччиною. Порушувалося також справу статусу совєтських військ у Німеччині, їх економічному забезпеченню.

Г. Д. Ґеншер з черги, заявив, що у центрі уваги стояла справа чергової, і, може бути останньої, зустрічі міністрів держав „шістки". Наголосив на німецькому побажанні якнайскорішого підписання відповідного договору та його ратифікації. Поскільки Східня Німеччина проголосить об'єднання з Західньою 13-го жовтня, то вона вже не ратифікувтиме цього договору, зробить це уряд об'єднаної Німеччини. Говорячи про „великий договір" німецький міністер ствердив, що „він буде довготерміновим і окреслить взаємовідносини між нашими двома країнами на багато років наперед".

Один із західньонімецьких кореспондентів поставив запитання Е. Шеварднадзе про це чи у переговорах про економічні справи братимуть участь совєтські республіки. Міністер відповів, що „для участі совєтських республік немає по суті жодних обмежень, тим більше, що совєтська економіка переходить на ринкові принципи. Це дає можливість якій-небудь республіці — і союзній, і автономній, а також адміністративним одиницям активно брати участь в економічному співробітництві з іноземними країнами, у тому числі також з об'єднаною Німеччиною. Центральний уряд, і центральні власті, будуть такий крок лише підтримувати".

Е. Шеварднадзе зустрівся із заступником прем'єр-міністра Іраку

Москва. — Згідно з повідомленням газети „Ізвєстія" з 21-го серпня, до Москви прибув на офіційні розмови заступник прем'єр-міністра Іраку С. Гаммаді. Він зустрівся тут з міністром закордонних справ СССР Едуардом Шеварднадзе, виступаючи як спеціяльний представник іракського правління. Згідно з офіційним комунікатом розмова тривала три години, а її учасники виклали свої позиції, обмінялися інформаціями, поглядами й оцінками ситуації, яка створилася в районі Перської затоки.

„Совєтський міністер зосередив увагу на можливих дорогах і способах подолання кризи з метою не допустити наростання конфронтації, наслідком якої може дійти до военного зудару з непередбаченими наслідками для реґіону і світу".

Окреме місце в розмові, за словами комунікату, зайняла справа іноземних громадян, які перебувають в Кувайті та Іраку. Е. Шеварднадзе висловив вдоволення зі сприяння іракських властей при від'їзді совєтських громадян на батьківщину. Він „закликав прийняти таке саме рішення по відношенні до громадян інших держав".

„Сторони позитивно оцінили сам факт проведення консультацій на високому рівні і домовились продовжувати діялоґ на системній базі з усіх проблем, які заторкують ситуацію в цьому реґіоні".

ВОКАЛЬНИЙ АНСАМБЛЬ ДАРКА І СЛАВКО, ВОКАЛІСТ АЛЕКС ГОЛУБ І ТРИ ОРКЕСТРИ ВИСТУПЛЯТЬ НА СОЮЗІВЦІ В КІНЦІ ЦЬОГО ТИЖНЯ

Вокальний ансамбль Дарка і Славко

Алекс Голуб

Союзівка. — Вокальний ансамбль Дарка і Славко вокаліст Алекс Голуб та три різні оркестри виступлять в кінці цього тижня (День Праці) на Союзівці, відпочинково-культурній оселі Українського Народного Союзу в Кетскильських горах в загальній мистецькій програмі. Крім того з українською громадою Керганксону й околиці та гостями Союзівки зустрінеться в суботу, 1-го вересня о год. 2:30 по полудні у залі „Веселки" Михайло Горинь, голова Секретаріяту Народного Руху України, заступник голови Народної Ради у Верховній Раді УССР і поінформує громадян про ситуацію в Україні.

Вже у п'ятницю, 31-го серпня о год. 10-ій вечора на Союзівці відбудеться танцювальна забава під звуки тріо Кузишина; в суботу ввечорі, отже вже після зустрічі громадянства з М. Горинем, о год. 8:30 у мистецькій програмі виступить вокальний ансамбль Дарка і Славко, а до танців о год. 10-ій приграватимуть дві оркестри „Темпо" Іринея Коваля і „Водограй". В неділю, 2-го вересня у програмі виступатиме вокаліст Алекс Голуб, а до танців знову приграватимуть дві згадані оркестри. В суботу, 1-го вересня Марійка Тимиць влаштує виставку і продаж біжутерії.

Крім того Карпатський Лещетарський Клюб в Ню Йорку влаштовує, з доручення Української Спортової Централі Америки і Канади тенісові та плавацькі змагання на Союзівці від 31-го серпня до 3-го вересня. Тенісові змагання за індивідуальні першості УСЦентралі Америки і Канади і за чаші: УНСоюзу, Союзівки, „Свободи" (в тому пропам'ятна чаша інж. Б. Рака, д-ра В. Гука і Я. Рубля), „Українського Тижневика" і Марії Душник. Плавацькі змагання за індивідуальні першенства УСЦАК та трофеї і нагороди УНСоюзу.

Як інформує „Свободу" головний управитель Союзівки Іван Флис, мол., управа оселі приготовляється до великого числа учасників, в тому числі гостей з України і української молоді.

ЗУСТРІЧ З КОНҐРЕСМЕНОМ ДЖ. ТРАФІКАНТОМ

Нюарк, Н. Дж. (Анчойн). — Конґресмен Дж. Трафікант буде говорити на тему: „Справи Івана Дем'янюка, роль ОСІ і знеславлювання українців". Виступ конґресмена відбудеться в суботу, 8-го вересня 1990 р. о год. 2:00 по полудні в руханковій залі церкви св. Івана Хрестителя, Нюарк, Н. Дж. Той самий конґресмен виступить у п'ятницю, 7-го вересня ц.р., о год. 7:00 вечора у Філядельфії в залі Культурного Центру. В Ню Йорку, в суботу, 8-го вересня, ц.р., о год. 6:00 вечора в залі Народного Дому, 2-га Евеню також виступлять адвокати: Андрій Филипович з Філядельфії, Богдан Витвицький з Нюарку і Аскольд Лозинський з Ню Йорку.

Члени Комітету Оборони Івана Дем'янюка поінформують про перебіг відклику смертного вироку в Ізраїлі.

У СВІТІ

ПРОВІВШИ ПОНАД ЧОТИРИ роки в полоні у терористів в Ливані, в Дублін повернувся 39-річний ірляндець Браяк Кінан. Звільнивши, терористи передали його в Бейруті сирійцям, які привезли колишнього закладника в Дамаск. Там Кінана передали дипломатам Ірляндії. У суботу, 25-го серпня, на летовищі в Дубліні Кінана зустрічав прем'єр-міністер Ірляндії Чарлз Гокі та інші міністри уряду. Зустрічали його як героя. Колишній закладник виглядав змученим, але погодився зустрітися з журналістами. „Бути чотири роки в полоні — це те саме, що прожити чотири життя", — сказав Кінан, викрадений терористами у Бейруті 11-го квітня 1986 року на шляху з дому до університету. Він розповів, що бачив у полоні американських закладників Террі Андерсона, викраденого 16 березня 1985 року, і Томаса Сазерленда, викраденого 9-го червня того ж року.

ГОЛОВА ВЕРХОВНОЇ Ради Російської федерації Борис Єльцин відвідав Кунашир — один з островів, справедливі претенсії на який давно і без успіху пред'являє Японія. Причини поїздки Єльцина на острови незрозумілі, однак, перебуваючи на Кунаширі, він заявив, що Курили повинні залишатися під совєтською юрисдикцією, хоч можуть бути демілітаризовані. „Ми не повинні віддавати це місце", — сказав Єльцин. Згідно з іншими повідомленнями з Москви на цю тему, речник міністерства закордонних справ СССР Юрій Ґремітських заявив, що 5-го вересня в Токіо з офіційною візитою прибуде міністер закордонних справ Едуард Шеварднадзе. На запитання про проблему островів Ґремітських відповів, що, розуміється, вона буде предметом обговорення.

ПРЕДСТАВНИКИ ІРАНУ, Алжиру і Лівії відкинули чергову пропозицію Савдійської Арабії і Венесуелі провести термінову нараду країн-членів ОПЕК, зв'язану зі зростанням цін на нафту. Криза, викликана окупацією Кувайту Іраком, спричинилася до підвищення цін на нафту до 28 долярів за барилку. Це рекордна ціна за останні п'ять років. Спеціялісти вважають, що вона й далі зростатиме. Розбіжності серед країн — членів ОПЕК розкололи організацію надвоє. Одні виступають за підвищення цін, інші, до яких відносяться Савдійська Арабія і Венесуеля, виступають за збільшення видобутку нафти. Останні, за їх словами, не хотіли б порушувати єдности організації, однак підуть обраним шляхом, навіть якщо інші країни не наслідуватимуть їхнього прикладу. Спеціялісти вважають, що Венесуеля і Савдійська Арабія не зменшували нафтовидобутку у травні, коли її ціна впала до 14 дол. за барилку. Нинішня ситуація дасть змогу їм компенсувати недавні втрати.

В АМЕРИЦІ

В НЮЙОРКСЬКОМУ РЕҐІОНІ позначаються певні ознаки економічної кризи. У порівнянні з попередніми роками покупці зменшили видатки, ріст економічної продукції у цьому реґіоні менший ніж в інших. Це викликає поважне занепокоєння у бізнесових колах, які побоюються виникнення серйозного господарського занепаду. Тим більше, що інфляція досягає 3 відсотків.

ЗГІДНО З ДАНИМИ дослідників великих центрів продажу товарів загальна продаж зменшилася протягом перших п'яти місяців 1990 року в самому Ню Йорку та північних передмістях на 2.7 відсотка порівняно з відповідним періодом минулого року. На Лонґ Айленді ця тенденція ще більш помітна — продаж зменшилась на 8.2 відсотка, натомість, в Нюарку на 5.3 відсотка, в частині стейту Ню Джерзі на 1.8 відсотка та 0.1 відсотка у південно-західній частині стейту Коннектикат.

ФЕДЕРАЛЬНЕ УПРАВЛІННЯ харчами і ліками опублікувало в п'ятницю, 24-го серпня, на дев'яти сторінках журналу „Саєнс" висліди дослідження впливу генетично створеного гормону росту, який вживається в молочній продукції для збільшення надоїв, на людський організм. Вперше за 84 років існування Федеральне управління харчами і ліками оприлюднило конфедеційні дані вивчень, що довгі роки трималися в таємниці від споживача. Для того, щоб доказати нешкідливість гормону бовіну, який у мінімальній кількості з'являється в молоці, управління витратило на дослідження понад 500 біл. дол.

ЯК ВЖЕ ПОВІДОМЛЯЛОСЬ, президент Джордж Буш проголосив мобілізацію резервистів. Криза на Близькому Сході вже почала відбиватися на економіці ЗСА: різке підвищення ціни на бензину та отоплювальну нафту, спад акцій. Тепер, згідно з повідомленням першого заступника управління нюйоркської поліції Реймонда Келлі, приблизно 800 міських поліціянтів можуть бути мобілізовані. Він також заявив, що мобілізація поліціянтів, які є резервистами різних родів військ, не відіб'ється на зусиллях міської влади в боротьбі із злочинністю в Ню Йорку. Сам Р. Келлі — також резервіст, полковник морської піхоти.

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник — Ukrainian Daily
FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays Mondays and holidays by the Ukrainian National Association Inc at 30 Montgomery Street Jersey City N J 07302
Svoboda (201) 434-0237 UNA (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінґтоні (202) 347-UNAW; (202) 347-8631 (факс.)

Subscription 1 year — $40 00 6 months — $22 00 3 months — $12 00 UNA members 1 year — $15 00 Change of address — $1 00 Make check or money order payable to Svoboda

Postmaster Send address changes to
Svoboda 30 Montgomery Street Jersey City N J 07302
Tel (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City N J

Передплата на рік $40 00 на півроку — $22 00 на 3 місяці — $12 00
Для членів УНСоюзу $15 00 річно За кожну зміну адреси — $1 00
Чеки і money orders виставляти на Svoboda

P.O. Box 346 Jersey City N J 07303

Організація Об'єднаних Націй і криза на Близькому Сході

Історія заснованої у 1945 році Організації Об'єднаних Націй, як найвищої міжнародної організації з подібною миротворною місією, яку мала Ліґа Націй з осідком у Женеві, мало має у своїй історії світлих моментів і мало доказів, що ООН з осідком у Ню Йорку краще заслужилась для збереження миру, як її женевська попередниця. Відомо, що Ліґа Націй, яка не мала сили навіть супроти Польщі, яка зламала підписаний з нею договір про права „національних меншин", тим паче була безсильна супроти Третього Райху Адольфа Гітлера і сама розв'язалася. Організація Об'єднаних Націй уподібнилася до Ліґи націй своєю безсильністю та відсутністю такого авторитету, щоб їхні постанови мали реальну вартість. Трагічною подією було вбивство в Єрусалимі норвезького князя Фольке Бернадотте, делеґата ООН для поладнання ізраїльсько-арабського конфлікту.

Зродилась ООН з двома паралізуючими її статутовими постановами. Кожний з п'яти постійних членів Ради Безпеки ООН (усіх є 9) має право вето і представник СССР перекреслював своїм вето кожну конструктивну постанову. І далі: статут поставив принцип один представник держави — один голос. Люксембурґ і якась державка з Африки, про яку ніхто ніколи не чував, має той сам голос, що Америка чи Великобританія. Кожна така ліліпутна державка має собі за честь належати до ООН і її представник виголошує довжелезну промову, щоби виправдати платню, яку бере за свою фікційну службу. Розпучнявілий Секретаріят був прибіжищем шпигунів КҐБ з дипломатичними пашпортами. Рада для справ культури (Юнеску) вела таку комуністичну діяльність, що ЗСА відкликали відтіль свого представника. В американській пресі не раз велася дискусія, чи варто Америці платити на ООН одну третину (був час, що оплачувано половину) бюджету цієї псевдонаддержави.

Надиво, криза в обширі Перської затоки дала можливість ООН зактивізуватися. Як були про це вже на сторінках „Свободи" інформації — Рада Безпеки ООН прийняла одноголосно резолюцію з натавруванням наїзду Іраку на Кувайт і після того — резолюцію про застосування супроти Іраку економічних санкцій. Після двотижневих торгів Москва погодилася голосувати вночі з минулої п'ятниці на суботу на резолюцію, яка схвалює морську бльокаду Іраку. Але виправдування Москви американським амбасадором в ООН, що, мовляв, Ґорбачов спершу намагався мирно переконати Саддама Гуссейна, щоб той очистив Кувайт, те виправдання — це дипломатична куртуазія. „Москва дотепер зберігає у Багдаді 7,000 своїх — військових дорадників" і погодилася голосувати за цю резолюцію про бльокаду, коли її дволична гра стала голосною у світі і коли настала для неї, Москви, загроза погіршення відносин з Америкою та европейським Заходом.

Заповіджено, що Рада Безпеки ООН заявиться теж у справі чужинецьких закладників в Іраку у справі порушення Іраком права зберігати у столиці Кувайту свої окремі амбасади. Схвалення таких резолюцій не матиме практичного значення, бо Саддам Гуссейн уже заявив, що ООН — це „прислужник Америки". Пригадаймо, що Іран за життя аятолли Хомейні вдерся силою до амбасади ЗСА у Теграні, причому згинув вояк при фронтових дверях, і в'язнив 62-ох членів амбасади протягом 444 днів. Усі ті резолюції Ради Безпеки ООН не мають практичного значення коли йдеться про поведінку Саддама Гуссейна. Але вони мають таки свою моральну силу, бо підтримують арабські країни, які пристали до міжнародної коаліції проти Іраку (Єгипет Марокко, Савдійська Арабія, Емірати), вони підтверджують факт політичної ізоляції Саддама Гуссейна. І той бундючний диктатор не дуже безпечним почуває себе у столиці Іраку Багдаді, коли за авторитетними інформаціями американської розвідки — Саддам Гуссейн разом із своєю прибічною ґвардією щоночі зміняє місце свого нічлігу. Заповіджено, що генеральний секретар ООН Перез де Куеяр має стрінутися з Саддамом Гуссейном в Йорданії і ця зустріч певне станеться — поки це число „Свободи" дійде до рук читачів. Але чи вдасться йому переконати арабського Гітлера, щоб він вирікся Кувайту і звільнив усіх закладників? Дуже сумнівно...

Володимир Яців

БОРОТЬБА ЗА ВТРИМАННЯ ІМПЕРІЇ

I.

Могло б здаватися, що боротьба за владу в московській імперії закінчилася із зміною деяких точок у конституції СССР, а головно шостої точки, як також затвердженням президентських прероґативів, й інших законів, які мали б впровадити зміни на відтинках економічному і суспільно-політичному, щоб втримати імперію при житті. На жаль, треба ствердити, що ці прийняті закони Верховною Радою СССР, неможливо ввести в життя тому, бо бюрократично-адміністраційна система, яка є в руках ортодоксальних партократів, стримує ці прийняті зміни, щоб не допустити до їхної реалізації. Вони переконані в тому, що із введенням змін у системі, вони будуть позбавлені не тільки їх привілеїв, як члени Компартії, але з тими змінами прийде ліквідація монопольної влади в їхній країні.

Проблеми, які заіснували на відтинках внутрішньо-господарському і суспільно-політичному нелегко розв'язати Ґорбачову, президентові Совєтського Союзу із спеціяльними привілеями і прероґативами. Тому, у зв'язку з такою кризовою ситуацією він старається здобути довір'я у своїх партійних товаришів, щоб далі продовжувати працю як генеральний секретар Компартії, і рівночасно бути президентом Совєтського Союзу, щоб вирятувати його з глибокої господарської і внутрішньо-політичної кризи, що загрожує імперії.

Можна би сказати, що передбачені заплановані зміни в системі на відтинку внутрішньо-політичному, як також потягнення Ґорбачова на зовнішньо-політичному відтинку, будуть мати до деякої міри позитивний вплив на відтинок господарської країни. Однак треба ствердити, на підставі совєтських радіозвідомлень, і пресових повідомлень, що господарська криза поглиблюється не зважаючи на деякі частї заходи Ґорбачова злагіднити її на цьому відтинку. Пресові аґенства з Москви, Ленінграду, Києва, Львова й інших місцевостей подають у своїх звідомленнях, що не тільки в індустріяльних областях населення відчуває великий брак харчів і товарів першої потреби, але майже в цілому Совєтському Союзі відчувається брак цих необхідних в життю товарів.

До певного ступеня таку економічну кризу відчували громадяни Совєтського Союзу сорок років тому, і тому патріоти імперії, які зараз переживають глибоку кризову ситуацію, стараються приспішити революційні реформи, які, на їх думку, повинні врятувати імперію від розкладу. У зв'язку з таким небезпечним положенням для імперії почали співпрацювати між собою лідери Совєтського Союзу, патріоти російської імперії, президент Міхаїл Ґорбачов і Борис Єльцин президент Федеративної Російської Республіки, колишній член ЦК — Компартії, противник Ґорбачова на відтинку плянів перепровадження реформ. Видно, що для цих патріотів, добро їхнього російського народу має більше значення, як їхні особисті амбіції. Тому Ґорбачов прийняв плян змін в системі, випрацюваний Єльцином і його дорадниками, який впроваджений в життя повинен вирятувати імперію з цієї затяжної кризи.

Вони погодились спільно працювати в цьому напрямку, щоб приспішити перехід із централізованої господарки на ринкову господарку. У зв'язку із катастрофічним положенням в країні, вони рішили зорганізувати групу експертів, котрі мали б до вересня цього року випрацювати господарський плян, оснований на моделі Єльцина. Цей модель так званий п'ятсотденний плян, передбачає приватизацію майна всієї власности, реформу, цін, ліквідації державних субсидій для нерентабельних підприємств, і оголошення банкрутства таких підприємств, які не всилі втриматися на ринковій гос подарці.

Така співпраця цих двох лідерів на відтинку поборювання господарської кри зи, дає можливість введення в життя плянів перебудови передбачених плянами Єльцина, в яких то перехід на ринкову господарку з пляново-централізованої господарки, дав би позитивні наслідки. Однак, деякі російські патріоти, як заступник прем'єра РФСР Фільчин уважає, що контроверсійний аспект пляну, який передбачає відкликання контролі цін, повинен би бути вжитий осторожно, з причин можливости експльозивної громадської реакції.

Не треба забувати, що сили ортодоксальних членів Компартії, ще досить сильні, не зважаючи на відхід з Політбюра їхнього лідера Ліґачова, а які будуть далі продовжувати стримування введення змін в систему, щоб залишитися на своїх упривілейованих партійних місцях праці. Тому, на останній Конференції, Ліґачов старався переконати членів, що не реформа системи соціялістичної, але поворот до випробуваних методів на відтинку господарському і суспільно-політичному може уздоровити господарку країни, і вивести її з цього катастрофічного кризового економічного і суспільно-політичного положення. На цій партійній конференції також член Політбюра Н. Зайков висловив побоювання що настав час для членів Компартії, щоб глибоко застановитись зараз, над тими проблемами, які заіснували в країні, час бо наглить подібно так, як це було в 1941 році, коли німецька армія була на воротах Москви.

Закінчення буде.

М.Б.

Нова ініціятива у справі українського патріярхату

В газеті „За Вільну Україну" з 9-го серпня надруковано відкритий лист відомого правозахисника Мирослава Мариновича до Папи Івана Павла II, константинопольського Патріярха Димітріоса I, московського Патріярха Алексія II. У своєму посланні автор закликає трьох ієрархів до спільного створення українського християнського патріятраху.

М. Маринович, це один з членів-засновників Української Гельсінкської Групи, довголітній в'язень совєтських концтаборів. Він сьогодні проживає у Дрогобичі, зосередивши свою увагу на філософських і релігійних пошуках й дослідженнях.

Свій відкритий лист М. Маринович розпочав від ствердження, що „Константинополь, Рим, Москва — це полярні зорі українського народу, на які він поперемінно орієнтував надію свого Духу". Він висловлює переконання, що перебування св. Андрія на Київських горах не творилося лише для того, щоб бути „постаментом бронзовому хрестителю Русі — святому Володимирові Великому", але й тепер „земля того давнього благословенства перебуває у такій скруті, що вона або загине остаточно, або спалахне потужним вогнищем одкровення". Основою для такого ствердження лягло нещастя Чорнобиля, яке з одного боку пригноблює, а з другого, „полинова гіркота Чорнобиля мала б стати для нас тією закваскою, на якій зросте добрий хліб Христового помолу".

У листі знаходимо відкликання до історії, до поділу Церкви на східню й західню. Від цього моменту український народ „приречений був споглядати себе понад бар'єри, вічно прагнути єдности і задля неї шукати 'живу воду' для зцілення, нерідко всупереч стороннім ґравітаційним силам". Сьогодні відновлюється оцей поділ, „знову Україна стала полем інтерференції впливу Римо-Католицької та Російської Православної Церков і знову єдність стала запорукою нашого національного майбутнього".

Україна і ціла Східня Европа повертається до західньої цивілізації. Для повного приєднання потрібні однак не стільки матеріяльні блага й стороння допомога, але перш за все, одужання власними силами. Для України, це означає досягти національну й духовну єдність. Тому теж М. Маринович, покликуючись на приклад євангельських трьох царів, закликає трьох владик принести „туди найцінніший свій дар, гідний Ваших високих престолів, — Український Патріярхат".

Спільний патріярхат на думку автора листа, став би домінантою, яка б консолідувала націю, сполучила б порізнені частини народу в єдину систему духовного кровообігу. А оновлена Україна „змінила б також хід політичних подій на Сході Европи, стала б центром кристалізації творчих, не руйнівних сил".

Поява українського патріярхату змінила б полярність також релігійних процесів. Поперше, на переповленій Україні створилася б церковна структура приязна для обох Церков — Римо-Католицької та Православної. Подруге, акт потрійної канонізації українського патріярхату послужив би величезним екуменічним імпульсом. „Ваша поява, Святі Отці, у Софійському соборі в Києві на спільній Літургії в честь проголошення синівського патріярхату була б святом усієї християнської Ойкумени. Для українського народу той день прозвучав би сиґналом взятися за руки і створили живий ланцюг міг Сходом і Заходом, стати життєдайним каналом, через який знову циркулюватиме в усьому тілі Христової Церкви жива кров Нового завіту — любов до ближнього свого".

У газеті цього листа надруковано на першій сторінці.

Христина Машат

ЧИ МОСКВА ЗАГРАЄ З КУВАЙТОМ?

Під такою назвою в „Ню Йорк Таймсі" була надрукована стаття наукового аналітика при Раді закордонної політики ЗСА Пітера Швайцера в середу, 22-го серпня.

Автор не тільки розкриває закордонну політику СССР відносно Іраку, але й здіймає більмо із засліплених ґльорифікацією Москви очей Заходу: „Перш ніж канонізувати Совєтський Союз за його засудження інвазії Кувайту Іраком, його збройне ембарґо та його бажання приєднатися до країн ООН в бльокаді Іраку, ми повинні взяти до уваги простий факт: Совєтський Союз з впевненістю знав та ще й на багато раніше про те, що Ірак окупуватиме Кувайт".

Далі П. Швайцер обґрунтовує своє твердження конкретними даними про довго тривалу військову та шпигунську співпрацю двох союзників: Москви й Багдаду. В Іраку знаходиться від трьох до чотирьох тисяч совєтських військових дорадників включно з технічним персоналом, хоча совєтська пресова аґенція ТАСС у своїх повідомленнях згадує лише „цивільних" громадян СССР, які мовляв, вже евакуовані.

Сі-Ай-Ей та Департаментові оборони ЗСА відомо, що деякі військові дорадники з Совєтського Союзу знаходяться у найближчих колах військових дорадників самого Саддама Гуссейна. Офіційні чинники Сі-Ай-Ей повідомляють, що праця аґентів КҐБ в Багдаді на стільки активна, що вони „проникли до всіх подробиць життя іракської влади".

Цікаві дані ілюструють причетність совєтської влади у приготуванні Іраку до інвазії Кувайту. Згідно із твердженням американської розвідки, С. Гуссейн дослівно не зміг би здійснити цього без технічної та дорадчої допомоги совєтів. Вони, совєтські дорадники, відіграли важливу ролю ще під час Ірако-Іранської війни, постачаючи Багдад не тільки військовою технікою, але й технікою штабної служби, шпигунськими інформаціями. Не залишилася без коментарів секретна візита совєтського генерал-полковника Альберта Макашова до Багдаду 17-го липня, два тижні перед окупацією Кувайту. Совєтське Міністерство закордонних справ повідомило, що А. Макашов, як новий військовий дорадник іракської влади, відбув кілька приватних нарад з іракським Міністром закордонних справ.

Автор статті П. Швайцер підкреслює, що совєтська „Комсомольская правда" писала про генерала Макашова, як про одного з найзапекліших старорежимників у Совєтських військових силах, який вірить, що „військова сила — єдиний засіб забезпечення державної безпеки". Західні аналітики пам'ятають його напади на перебудову на „новий спосіб мислення" на XXVIII му з'їзді ЦК КПСС в червні ц.р. Це він, Макашов, назвав „новий спосіб мислення в міжнародних відносинах" „фальсифікацією ленінської доктрини".

Згадуючи совєтське так зване „ембарґо", яке Кремль *проголосив* після інвазії Іраку до Кувайту 2-го серпня, П. Швайцер застановляється над твердженням Сі-Ай-Ей та Ді-Ай-Ей, які базуючись на даних розвідки повідомляють про великий військовий вантаж з Совєтського Союзу, що досяг Багдаду 7-го серпня, п'ять днів після проголошення „ембарґо". Цікавим є також той факт, що півроку перед інвазією Кувайту Совєтський Союз подвоїв постачання Іраку військовою технікою.

Крім цього, на відміну від Заходу, Совєтський Союз отримує економічні вигоди з кризи на Середньому Сході. Враховуючи те, що 80 відсотків валюти Москва отримує від експорту нафти, кожний долар, на який підвищується ціна бензини, приносить СССР два більйони долярів, так сильно потрібних їй для підтримки скрахованої економіки.

Навіть якщо припустити, що Кремль не був свідомий Іракської інвазії до Кувайту, тепер він не вживає жодних заходів, щоб зупинити Гуссейна. Автор статті пише: „Ми повинні вимагати від совєтської влади не тільки засудження, обіцянок та символічної участи в бльокаді та військовому ембарґо. Головною вимогою повинно бути усунення військових дорадників з Багдаду".

Іракський арсенал, що в більшості складається з совєтської військової техніки, не зможе довго втриматися без совєтського технічного персоналу. Дорадник секретаря оборони ЗСА Джед Снайдер сказав: „Відтягнення совєтських військових дорадників та технічного персоналу спаралізує іракські воєнні дії". Адже 11 із 17-ти військових літаків, 4,000 із 5,500 танків в арсеналі Саддама Гуссейна — це продукція з СССР, яка обслуговується совєтськими „спеціялістами".

Іван Франко

З книги пророка Єремії

О, краю мій, перлино в Божій скрині,
Що вибрав Бог над всі краї земні,
І найулюбленішій своїй дитині
Як віно дав, як кріпость на скалі.

Як я люблю тебе, мій рідний краю,
Як я люблю красу твою, твій люд,
Як гаряче молюся і бажаю
Для Твого щастя свій віддати труд!

Як радо я життя свого зречуся,
І щастя, і вдоволення й житла,
Прийму все горе, в муках я скінчуся,
Щоб тільки ти не знав руїни й зла.

Анатоль Вовк

НОВЕ ВИДАННЯ З УКРАЇНСЬКОЇ ТЕРМІНОЛОГІЇ

„Українсько-англійський словник комп'ютерних термінів і англо-українські авдіо-візуальні терміни", опрацювали: Петро Фединський, Тамара Городиська, Тереза Кікена, Ричард Робін, КІУС, Едмонтон 1990, УІ+30 стор. великого формату.

I.

Послідовний процес обмежування розвитку і сфери вжитку української мови, що проходив в УССР останніми десятиліттями як основний засіб для її остаточного знищення, був особливо виразний стосовно лексики техніки і споріднених ділянок. Після появи серії термінологічних російсько-українських словників з технічних і природничих наук у 1959-1964 роках за наступних 26 років в Україні вийшло друком з ділянки техніки і технології всього три невеликі словники (металюрґійний, поліграфічний та цукрової промисловости). Найбільший та найважливіший із згаданої серії загальний „Російсько-український технічний словник" М. Матійка та ін. (Київ 1961) ніколи не був перевиданий чи доповнений, впродовж майже 30 років. Це, уважав режим, було зайве, адже високі школи та індустрія пляново переходили на російську мову. Правда, ясним спалахом на тлі цього присмерку науково-технічної мови була поява в 1973 році двотомової серйозної праці „Енциклопедія кібернетики", яка була опрацьована науковцями Інституту кібернетики Академії Наук у Києві. У той час це була перша така енциклопедія в слов'янському світі і, заслужено, гордість української науки. Вона, одначе, займалася теоретичними питаннями і комп'ютерній техніці призначено у ній дуже мало місця.

Беручи до уваги з одного боку цей застій у словниках, а з другого неймовірно швидкий розвиток деяких ділянок науки і техніки за останні десятиріччя, не диво, що українська термінологія цих ділянок дуже відстає, а навіть тільки що формується. Рецензована праця, видана як Довідник ч. 37 Канадського інституту українознавчих студій Альбертського університету, ставить собі за завдання частково виповнити цей термінологічний вакуум у двох важливих ділянках сучасного життя — комп'ютерній справі та авдіо- і відеотехніці. У передмові до першого словника чвірка укладачів ставить собі скромну мету: дати корисний матеріял для майбутнього повного авторитетного словника комп'ютерознавства і комп'ютотехніки. Маймо надію, що такий словник видасть в недалекому майбутньому Українська Академія Наук у Києві. Автори обговорюваного словника, що вийшов друком як дослідча праця (research report) признають, що в ньому „деякі терміни все ще експериментальні чи явно незґрабні і, треба надіятися, будуть змінені,...".

Свій огляд цієї праці пишемо саме з точки зору потрібних чи можливих змін: хочемо вказати, що саме, на нашу думку, в рецензованих двох словничках потребує виправлення, замінення чи вишліфування. Вітаючи цей піонерський причинок до української термінолексики, маємо надію, що укладачі не візьмуть нам критичних уваг за зле. Статтю публікуємо в найпоширенішій у вільному світі газеті тому, щоб вона була легко доступною усім зацікавленим цими ділянками, а зокрема потенціяльним користувачам оцим виданням. Як показала недавня конференція Т-ва Українських Інженерів Америки (ТУІА) в справі пристосування української абетки і мови до комп'ютерної техніки (див. „Свобода" з 30-го травня 90), в нашому суспільстві, а зокрема серед молодої ґенерації, є несподівано багато практиків та ентузіястів комп'ютерної справи. Вони напевно будуть зацікавлені цим виданням. З другого ж боку, як знаємо з преси, фірма Інститут „Нестор" у Каліфорнії веде цього літа в Україні вишкільні курси вживання комп'ютерів. Тому, що ця фірма пов'язана з обговорюваною працею, вона напевно там її вживає так, що помилки словника можуть набути поширення на батьківщині. А цього напевно вони не бажають.

Укладачі „Словника комп'ютерних термінів" (далі, скорочено, СК) не подають використаних у їхній праці джерел, але огляд тексту показує, що велика кількість українських термінів у словнику базується на російській термінології. Тобто чимало термінів словника, це кальки російських термінів, українізовані російські слова або українізовані англійські терміни, які російська мова засвоїла. Не знаходимо натомість доводів, що автори словника користувалися багатющими надбаннями термінології 1923-32 років, з розгромом „українізації" знищеної і забороненої в УССР. (Це десятиліття відоме як „Золота доба української термінології.)

Російська мова має велику склонність перебирати „живцем" нові терміни з інших мов. Саме по собі запозичування чужомовних термінів — процес зовсім нормальний, один з трьох шляхів творення чи збагачування термінології. (Два інші, це калькування і творення нових термінів на основі рідної мови.) Все таки в запозичуванні, як і в усьому іншому, треба зберігати міру. Є чимало термінів, для яких вже відоме українське слово задовільно передає сенс запозичуваного чужого. Застосуймо це до СК: Навіщо нам рекомендувати „флапі" чи „флапі диск", коли вже маємо гнучкий диск? Чому „базова конфіґурація", а не основна конфіґурація? Навіщо нам „дистрибуція" і „дистрибутивний", коли маємо рідні і вигідніші (бо коротші) слова розподіл і розподільний? Чи справді крім уже узвичаєного запозичення екран потрібне нове запозичення „дисплей"? Пропоноване у словнику (за російською мовою) запозичення „файл" звучить добре в російській мові, але не в українській, де таке закінчення неприродне. Кілько інших слів на -йл можемо знайти?

Впливом використаних російських джерел можна пояснити наявність в СК деяких русизмів (чи московітизмів за послідовною лінґвістичною номенклятурою — ізмів). Ось вони: „загрузчик" вантажник, завантажник; „загрузка" завантаження; „флаг" прапорець; показати „крупним" планом показати великим (або широким) пляном; „двохсторонній" двосторонній, або ліпше двобічний; „дружелюбний" приязний, привітний (для анг. user-friendly). Часом автори дають і добрий і русифікований термін поруч, без будь-яких позначок, наприклад: завантажувати і „загружувати", розвантажувати і „розгружувати".

Закінчення буде.

Анатоль Вовк — автор двох англійсько-українських словників і голова управи Українського Термінологічного Центру в Америці.

Зареєстровано неформальні організації та їх видання

Москва. — Як повідомляє газета „Московскіє Новості" з 19-го серпня, протягом останнього місяця московський міський виконавчий комітет зареєстрував 20 нових громадських організацій і стільки ж друкованих органів.

Зареєстровані такі організації: Московське об'єднання виборців; Московське відділення Союзу захисту військовослужбовців, військовозобов'язаних і членів їх родин „Щит"; Комітет солдатських матерів; Московський ліберальний клюб; Фонд „Референдум"; Московська асоціяція кардіологів; Організаційний комітет створення руху „Демократична Росія".

Юридичний статус отримали такі друковані органи: журнали — „Референдум", „Круг", „Фініш"; бюлетень „Голос"; альманахи — „Страна і мір", „Московський книжний двір"; газети — „Русское Слово", „Московский Спостерігач".

Московські коментатори вважають, що закон про друк, який почав діяти з 1-го серпня, означає, що самвидавська преса повинна вийти з підпілля, але на ділі, вона залишається в тих самих умовах, оскільки справ ді офіційним газетам, як і раніше, виділяються фонди паперу та інша допомога, а новозареєстрованим не виділяють ні приміщень, ні паперу. Натомість їх тепер будуть обкладати податками не менш ніж 30 відсотків від продажу. Це означає, що видавці газети залишаться без заробітної платні, а автори без гонорарів, які і так були мізерні.

Редактор газети Демократичного союзу Едуард Молчанов заявив кореспондентові „Московских Новостей", що вони не будуть реєструвати свою газету „Свободное Слово". „Зареєструватися — значить де факто визнати законним існуючий лад, а ми не визнаємо. Ми не лише не віримо в доброго володаря, але й намагаємось змінити психологію натовпу. В цьому мета нашої газети".

Зазначимо, що тираж „Свободного Слова" 50,000 примірників. Вона видається в Прибалтиці й поширюється в Москві та інших містах членами партії Демократичний союз. Видавці газети вважають, що зареєструвавшись, вони змушені будуть платити податки, чим фактично підтримуватимуть державу, яку Демократичний союз не визнає.

В редакції іншої незалежної газети „Експрес-Хроніка" заявили, що після виходу закону про друк вони стримаються від інтерв'ю офіційним газетам, оскільки не вирішили, як ставитись до нового закону, однак поскаржились, що попит на самвидав різко почав знижуватись. Очевидно, їм доведеться перебудуватися і працювати в рамках закону, бо в той час, коли самвидав відмирає, народжуються нові газети — незалежні, які однак не зможуть вижити, якщо будуть поза законом.

ПРЕЗИДЕНТ АВСТРІЇ Курт Вальдгайм зустрівся в Багдаді з президентом Іраку Саддамом Гуссейном. Оба президенти обговорили можливість виїзду західніх громадян, яких тримають в Іраку і Кувайті. Це перша зустріч керівника однієї із західніх країн з Гуссейном після загострення становища в районі Перської затоки. К. Вальдгайм особливо турбується долею 100 австрійських громадян, які перебувають в Іраку. Двічі за останній тиждень президент Австрії звертався до Гуссейна з проєсьбою про звільнення громадян.

ЯК ПОВІДОМИЛО СОВЄТСЬКЕ пресове агентство ТАСС, колишній президент З'єднаних Стейтів Америки Роналд Реґен відвідає Совєтський Союз, як гість президента СССР Михаїла Горбачова. Представник міністерства закордонних справ СССР повідомив, що тепер обговорюються „технічні справи" цієї візити. Представник совєтського міністерства додав, що М. Горбачов запросив Роналда Реґена і його дружину відвідати Совєтський Союз під час своєї зустрічі з ним в Сан Франсіско в червні цього року.

Совєтський корабель „Дружба" в Ню Йорку

Ню Йорк (РСҐ). — У понеділок, 20 серпня, Петро Григорук і інж. Петро Байбак запросили моряків „Дружби" на гостину до Ню Йорку. Моряки цікавилися життям українців у З'єднаних Стейтах Америки, а після спільного полуденка пішли оглядати український „давнтавн".

Оглянувши Український Народний Дім, вони загостили до Українського Спортового Клюбу, де їх вгощували й вітали. Федір Щеснюк, член Управи УСК клюбу, вручив кожному моякові малий подарок. Опісля всі пішли оглядати церкву св. Юра, а о. Лев Голдейд дав їм вичерпну історію будови цієї церкви.

Корабель „Дружба" вперше причалив до Балтимору, відтак приплив до Ню Йорку, а у вівторок, 21-го серпня, відплив до Бостону. Його постійний осідок є в Одесі і на ньому вчаться мореплавства студенти торговельної фльоти. Цей корабель був збудований в Ґданську, Польща, у 1987 році.

До Одеси причалив минулого місяця американський корабель подібної кляси, а в заміну корабель „Дружба" відвідує тепер американські порти.

Померла С. Волошин-Глобенко

16-го липня ц.р. у Сарселі відійшла у вічність на 86-му році життя бл. п. Серафима Волошин-Глобенко, родом Полевська.

Сіма Вікторівна, як привикли її звати близькі і ті, що з нею працювали, народилася 1904 року на Слобожанщині в родині педагогів. Батько її був інспектором шкіл, а в родині було багато діячів музики. Єдина близька родичка Зоя Полевська, визначна віольончелістка, приїхала з Америки, щоб віддати поклін своїй тітці. Згадуючи про походження Серафими, слід звернути увагу, що один з її родичів по стороні матері був Володимир Богоявленський, київський митрополит у 1915-1918 роках, за якого покійна щорічно замовляла Панахиду.

Після закінчення середньої школи в родинному місті, Серафима поступила в Харківський університет, студіюючи філологію. Одним з її улюблених професорів був славний український літературознавець Олександер Білецький, в якого вона слухала виклади з української і світової літератури. Тут в університеті Серафима запізнала пізнішого професора Миколу Глобенка-Оглоблина, з яким і одружилася, згодом весілю посвятила себе допомозі чоловікові.

У Харкові Серафима закінчила Драматичну школу, однак з причин неблагонадійности супроти режиму не могла виступати на сцені. Перед Другою світовою війною працювала у вже згаданого Олександра Білецького, допомагаючи йому в переписуванні його творів.

У вирі Другої світової війни разом з Миколою Глобенком Серафима пройшла всі перипетії втікача від совєтської влади, опинилася у Мюнхені, де її померли її батьки, а в 1951 р. з однією з перших груп прибула до Сарселю для праці в „Енциклопедії Українознавства". Коли передчасно відійшов зі світу Микола Глобенко, Серафима подбала не тільки про гробівець, але й два томи праць його літературної спадщини: „Історико-літературні статті" (1958) і „З літературної спадщини" (1961). Згодом стала дружиною Теодосія Волошина, який помер у 1982 р.

У Сарселі Серафима була майже 35 років довіреною секретаркою професора Володимира Кубійовича, яка, крім бюрової праці, займалася разом з іншими мовною коректою гасел „Енциклопедії Українознавства", а також багатьох інших видань, серед яких і остання її праця над монографією М. Мушинки про Володимира Гнатюка. Пізніший дослідник архівів НТШ у Сарселі, особливо архівів ЕУ, знайде чітко вписані мовні й фактичні правки на фішках гасел, початково зроблені Глобенком, найдовше Серафимою, а пізніше Іваном Кошелівцем. Декий час вона завідувала бібліотекою НТШ у Сарселі; вона ж була протягом довгих років звичайним членом НТШ.

Серафима Глобенко-Волошин була добрим знавцем українського правопису, вона ніколи не розлучалася з „Правописним словником" Г. Голоскевича, завзято обороняючи правила української мови, особливо ті, які пізнять українську мову від російської.

Усі ті, які працювали з Серафимою, знали її лагідну вдачу, працьовитість і відданість справі.

Відхід у вічність Серафими Волошин-Глобенко — велика втрата для нашої установи. НТШ складає їй свою щиру подяку за все, що вона зробила для української культури і науки.

Похоронні відправи у сарсельській церкві відправив 20-го липня о. Ярослав Салевич. Тлінні останки Покійної поховані у родинному гробівці на цвинтарі у Сарселі. Від імени Наукового Товариства ім. Шевченка і редакції „Енциклопедії Українознавства" Серафиму Волошин-Глобенко прощав професор Аркадій Жуковський.

Після похорону у науковому домі НТШ у Сарселі відбулася традиційна тризна.

НТШ

Лист з України

Дорогі наші земляки із далекого Бавнд Бруку, Ню Бранзвіку! Вельмишановний пане Явиляк!

14-го липня Ваші дарунки були вже в Січеславі, і я та ще двоє членів УРП розпакували всі 14 пакунків та склали список всього, що в них (скріпивши своїми підписами): ксерокс „Канон" — 3, телефакс — 2, друкарки „Олімпія" — 5, магнітофони „Соні" — 5, магнітофон „Панасонік" 1, касети для магнітофонів — 60, факсовий папір — 12, порошок для ксерокса — 40, стрічки для друкарок — 51 адаптори — 5, батарейки — 80, вилки — 8.

Отже все, як було написано в листі. Наступного дня на Раді УРП разом із трьома представниками Комітету УАПЦ ми вирішили, як нам розподілити речі, що потім дістати згоду на це більшости членів наших організацій (УРП та УА ПЦ).

Щоб був більший ефект із подарованої техніки, вирішили поділити все на три частини:

1. Для потреб організації УРП в Кривому Розі; 2. Для потреб УАПЦ Січеславщини; 3. Для потреб УРП (Січеслав, Дніпродзержинське, Новомосковське) та всієї области.

Отже за розподіл можете не турбуватись, техніку передано під розписку тим людям, на яких ми цілком покладаємось і які якнайкраще використають її для нашої спільної справи — національного відродження та побудови самостійної України.

Велике спасибі Вам, дорогі наші земляки із Групи Сприяння, за велику допомогу для нас, за працю Вашу для спільної нашої мети. Ви першими відгукнулись на наше прохання, і надали допомогу нашому краю, що врешті-решт мусить піднятися до усвідомлення себе невід'ємною частиною єдиної по всій землі України. Бо до цього часу були лише розмови.

Коротко про діяльність нових громадських об'єднань Січеславщини. Наша крайова організація Української Республіканської Партії тісно співпрацює не лише з Рухом, але й з Товариством української мови імени Тараса Шевченка, Комітетом Відновлення Української Автокефальної Православної Церкви та іншими. Особливого значення ми надаємо відродженню нашої національної Церкви — без неї, вважаємо, є неможливий ні новий державний суверенітет України, ні навіть національно-культурне відродження.

Вже другий рік в Січеславі видається журнал „Пороги", про який ви мабуть чули. При нагоді ми передамо вам кілька примірників. Від липня цього року часопис став центральним (всеукраїнським) органом УРП, тож надані нам технічні засоби допоможуть нам вчасно приготовляти черговий числа місячника.

Ще маємо видавати при січеславському інформаційному центрі газету і бюлетень крайової УРП, разом із інформаційним листком Комітету відновлення УА ПЦ.

Обіцяємо повідомляти вас про всі найважливіші події і запрошуємо в гості на нашу Січеславщину — козацький край. Приїхати до нас, думаємо, могли би як дорослі, так і група ваших дітей на канікули. Сподіваємось на найтісніше співпрацю!

На закінчення спишу для вас поезію, яку присвятив нашій українській діяспорі (ще 1979 року, коли наше становище бачилось набагато трагічнішим).

• • •

Без України — ми раби
останні,
без тверді камінь,
без русла ріка.
Немає нас!
І тільки дзвін кайданів,
і тільки плач
безмовний у віках.

Без України ми
не знаєм хтоми,
Блукаємо,
мов більма на очах.
Мов жебраки,
безвольні та бездомні,
вмираємо,
не ставувши на шлях.

Без України —
хмари ми даремні,
Несем свій прах
на світовий смітник.
Кому вони —
пісні мої тюремні?
Що скаже рабський
мій язик?!

На все добре! Хай береже вас Бог!

16-го липня 1990 року
м. Січеслав.

Від імені січеславської організації УРП листа написав **Іван Сокульський**, голова крайової організації УРП та головний редактор журналу „Пороги", Листа підписали: Лідія Яценко, голова Комітету Відновлення Української Автокефальної Православної Церкви на Січеславщині, Іван Шулик, голова січеславської крайової організації Народного Руху України, Іван Рибалка, заступник голови січеславського об'єднання Товариства Української Мови ім. Тараса Шевченка.

ВІЙСЬКОВИЙ ТРИБУНАЛ, ЯКИЙ розглядає справу Ніку Чаушеску, сина колишнього диктатора Румунії, прийняв рішення відкласти винесення вироку до 21-го вересня. Чаушеску-молодшого обвинувачують у співучасті в ґеноциді проти мешканців міста Сібіу, де він був секретарем обласного комітету партії. Сам Чаушеску відкидає обвинувачення у здійсненні актів ґеноциду, однак визнав свою вину в незаконному зберіганні вогнестрільної зброї. Як вважають члени трибуналу, прокуророві не вдалося представити конкретні докази, які підтверджують, що Чаушеску дав наказ про розстріл мирних мешканців Сібіу.

ЗА ДАНИМИ ДЕПАРТАМЕНТУ сільського господарства, за перші шість місяців цього року З'єднані Стейти збільшили як імпорт сільськогосподарських продуктів, так і їх експорт. 1990 рік може стати рекордним. За минулий рік сільськогосподарський імпорт ЗСА становив 21.5 більйона долярів, що було рекордом. Однак в цьому році, за прогнозами спеціялістів, він досягне 22 біл. дол. Експорт становитиме не менш як 25.2 біл. дол. що буде на 3 відсотки більше минулорічного рекорду. Найбільшим покупцем американської сільськогосподарської продукції залишається Японія. Другим за обсягом споживачем продукції американських фермерів є Совєтський Союз. Америка витісняє з ринку таких традиційних імпортерів, як Арґентина і Канада.

Після літніх вакацій знову відкриваються двері школи Св. Юра

Настоятель церкви св. Юра о. П. Пащак ЧСВВ та сестри Габрієля й Моніка з учнями після Першого Святого Причастя

Допомога СУМ в Америці молоді в Україні зростає

Допомога Спілки Української Молоді в Америці для молоді в Україні набирає чимраз більшої інтенсивности.

За останніх п'ять місяців, Комітет Допомоги Молоді передав різного роду технологічне знаряддя — комп'ютери, телефакси, помножувальні машини тощо — та національну літературу молодечим організаціям в Україні, повідомляє д-р Аскольд Лозинський, голова комітету.

Для придбання фондів для допомоги молоді в Україні дружинники СУМ в Ню Йорку і Йонкерсі, з рамени Комітету Допомоги Молоді, влаштовуватимуть під час цьогорічного здвигу СУМ на оселі в Елленвіллі, Н. Й., 1-2-го вересня збірку для уфундування однієї помножувальної машини для молоді в Україні, Комітет заплянував льотерію, яка повинна принести 10,000 дол. комітетові для фінансування допомоги молоді в Україні.

У найновішому національному відродженні в Україні велику ролю відіграють молодечі і студентські організації, такі як Спілка Незалежної Української Молоді, Спілка Української Молоді, Товариство „Лева", Студентське Братство, Студентська Спілка, „Дія" та інші. Рівнож по цілій Україні постали молодечі мистецькі й культурні ансамблі, які своєю творчістю пробуджують національну свідомість українського народу і яких треба закріпити.

Крайова Управа СУМ на своєму засіданні рішила створити окремий комітет, який займатиметься допомогою всім молодечим і студентським організаціям в Україні, що стоять на державно-самостійницьких позиціях. Фінансовою базою допомоги є Фонд Допомоги Молоді в Україні, який був створений в квітні ц. р. Українська громада в Америці вже зложила 35,000 дол. на цей фонд, з якого КУ СУМ закупила і передала молоді в Україні відповідне технологічне знаряддя та українську літературу.

„Одначе, ця сума далеко не задовольняє запотребування на рідних землях", — сказав д-р Лозинський. „Тому звертаємось до української громади, громадських установ та фінансових інституцій з проханням допомогти нам в тій превеликій справі".

Пожертви можна висилати на „Ukrainian Youth Fund" на адресу Крайової Управи, 136 Друга Авеня, Ню Йорк, Н. Й. 10003, або складати на конто ч. 5514, при Кредитівці СУМА в Йонкерсі, Н. Й. Всі пожертви можна відтягати від податків.

КУ СУМ

Український День в Альберті

Український День — річне святкування культури заходами Конґресу Українців Канади Альбертської провінційної Ради, відбувся 12-го серпня. Учасники зійшлися в селі Спадщини Української Культури, щоб разом з іншими етнокультурними групами відзначити цьогорічну тему „Єдність через багатокультурність".

Зліва Катерина Чічак, діючий заступник посадника Едмонтону, предсідник Комісії багатокультурности провінційний посол Стефан Заруський, д-р Г. Шмид, генеральний комішенер торгівлі і туризму Альберти та Л. Шулякевич, голова провінційної Ради КУК.

День святочно відкрився відслуженням Молебня при участі Архиєпископа Івана Стінки й о. Архимандрита Олександра Щербаня з української православної церкви, та о. Романа Кравця з української католицької церкви.

По полудні святкування продовжувалися багатокультурним концертом. Господарем був Орест Олійник. У своєму вступному слові голова провінційної Ради КУК Лідія Шулякевич заявила, що багатокультурність — це дружба всіх канадців, які своїми культурними відмінностями забезпечують силу та єдність Канади. Звертаючи увагу на сторіччя українського поселення в Канаді в 1991 році, Л. Шулякевич підкреслила, що своєю важкою працею, відданістю й посвятою перші поселенці стали справжніми учасниками і співпрацівниками в канадському політичному та історичному розвитку. Треба запевнити, щоб їхня льояльність та вклад праці відповідно були відзначені нами і нашими урядами.

Провінційний посол Степан Заруський відчитав привіт від Дага Мейна, міністра культури, та від Альбертської багатокультурної комісії. Як голова комісії, С. Заруський дав признання провінційній Раді КУК за плекання й поділення нашої культури з іншими етнокультурними групами та за передове місце українців, заохочуючи інших йти нашим шляхом. Привіт також склала Катерина Чічак, діючий заступник посадника Едмонтону. Вона підкреслила, що КУК не лише активно пропаґує силу й живучість української культури та ідентичности, але й пропаґує краще зрозуміння й шанування культур та ідентичностей інших етнічних груп.

Головну промову виголосив міністер Гарі Андре. Він заявив, що цьогорічна тема Українського Дня — це знаменитий приклад ідеї єдности через багатокультурність. П. Андре сказав, що в багатокультурності Канада знаходить свою силу та свій дух. Опісля він проголосив, що канадська пошта видасть серію чотирьох марок, які відзначатимуть сторіччя українського поселення в Канаді. На марках будуть мистецькі твори українсько-канадського маляра Василя Курилика, який у своїх малюнках віддзеркалив власний досвід, як син українських піонерів. Цим проєктом координувала Лідія Шулякевич, голова провінційної Ради КУК, від імени Централі КУК. Членами комітету поштової марки сторіччя були Л. Шулякевич, д-р Б. Кордан, д-р Б. Медвідський, проф. О. Аронець, В. Кунда і С. Скрипник. Головою комітету жюрі конкурсу була Е. Кидд, головний куратор Едмонтонської Мистецької Ґалерії. Присутні на Українському Дні теплими оплесками сприйняли вістку про поштові марки.

Голова провінційної Ради КУК Альберти Л. Шулякевич та міністер Г. Андре після проголошення, що канадська пошта видасть серію чотирьох марок, які відзначатимуть 100-річчя українського поселення в Канаді.

Д-ра Альберта Гоголя вшановано цьогорічною нагородою ім. Михайла Лучковича. Цю нагороду щороку призначено парляментаристові українського походження за надзвичайну публічну службу. Між досягненнями д-ра Гоголя є публічна служба на міністерській посаді у 1971 — 1979 роками при альбертському уряді, а також і заочний вклад у вищу освіту та інші галузі громадського життя. Нагороду вручили Лідія Шулякевич і Микола Топольницький, голова калґарського відділу КУК.

Премію КУК Альбертської Ради за досягнення вручено д-рові Горстові Шмидту, генеральному комішинерові торгівлі й туризму Альберти. Його довголітня підтримка й вклад у розвиток українського культурного життя та багатокультурности спричинилася до вручення цієї премії. Зворушливою промовою він хвалив досягнення української громади та відданість осіб, які служать і служили громадянам Альберти в багатокультурній ролі. Щоб заохочувати до кращого зрозуміння користи, яку багатокультурність приносить Канаді, зорганізовано мистецький конкурс учнів усіх початкових двомовних та українських шкіл. Голова Альбертської Ради Українського Мистецтва Ріна Ганчук і скарбник провінційної Ради КУК Ліна Слобода, вручили першу, другу і третю нагороди Еринові Гаврилюкові, Андрійкові Лозовому та Адріянові Борисові.

У багатокультурному концерті виступив ряд знаменитих виконавців. Між ними були хори СУМК та СУМ „Верховина", танцювальний гурток „Зірка", грецькі танцюристи „Діонісос", німецький жіночий хор „Вайлдроуз", китайський двомовний хор „Мейонок" та традиційна українська й східньоіндійська інструментальна музика у виконанні Вейда Васильцева і Вінода Бардуажа. Концерт закрито відспіванням українського національного гимну, під час чого присутні високо піднесли українські прапорці, заявляючи підтримку цілям національної суверенности України.

Ще про історичне концертове турне Візантійського хору в Україну

Як відомо, у другій половині вересня ц. р. „Візантійський хор" з Утрехту в Голляндії під керівництвом д-ра Мирослава Антоновича та Квітки Кондрацької з нагоди свого 40-ліття вперше поїде в Україну, де даватиме концерти та співатиме Служби Божі.

Після чотирьох десятиліть успішних концертів у різних европейських країнах, а також у ЗСА та Канаді, пропаґації української духовної і світської хорової культури, ансамбль виступить у Києві, Львові, Тернополі та Дрогобичі. У Львові відбудуться два концерти. Один — в оперному театрі, а другий — у залі Філармонії. Ці виступи стануть великою подією у музичному і культурному житті Львова і других міст України. Визначні композитори та професори консерваторій на чолі із д-р проф. М. Колессою, який був учителем музики д-ра Мирослава Антоновича, зустрінуться вперше після майже півстоліття. Д-р Антонович повернеться до Львова як визначний музиколог та дириґент і творець унікального хорового ансамблю. З ним приїде Квітка Кондрацька, відома дириґентка дівочого хору „Веснівка" з Торонто, яка розуміючи значення цього турне погодилася на співпрацю. Вкінці всі привітають довголітніх приятелів „Голляндських козаків".

Зацікавлення приїздом хору в Україну так зростає, що у Києві замість одного концерту плянується три концерти, а під час одного будуть зроблені вокальні записи.

Відомий культурний діяч та музиколог Михайло Головащенко, автор праць про Олександра Мишуґу, Соломію Крушельницьку, Модеста Менцінського, у листах до автора цих рядків пише: „З Вашим приїздом зорганізую на Українському радіо передачу про цей славний хор і славного Мирослава Антоновича, напишу статті у пресі, щоб повідомити про це всіх мешканців України, а це конче потрібно, не для Вас з нами, а для наших нащадків, для історії!".

Ось, що пише член Академії Наук у Києві: „Дорогий Володимире, ждемо приїзду „Візантійського хору", цей хор — це справді диво! До зустрічі у Києві, Ваш Микола Жулинський".

Інший відомий культурний діяч Анатолій Калениченко з Києва пише: „Приїзд до Києва цього унікального ансамблю, зложеного виключно із чужинців, що співають українські пісні, треба у першій мірі розглядати, як визначну подію у політичній площині". А. Калениченко є директором Підприємства „Кобза" у Києві.

Ось слова відомого науковця Дмитра Степовика, автора праць про українське барокко та клясичне українське мистецтво: „Дорогий Влодку, я поінформував музичну редакцію Українського радіо у Києві про приїзд хору. Там переписали на тасьму їхні співи і будуть їх транслювати на всю Україну, готуючи в такий спосіб публіку до ґастролей".

Концертові програми побудовані так, що між хоровими виступами будуть подані інформації про українсько-голляндські взаємини на протязі віків. Щоб у цей спосіб пригадати, що вони вже почалися за часів Київської Руси у торговельній сфері, та яку успішно продовжували Львівські купці в 14-15 століттях. Вже у 1253-55 роках В. ван Рийсбрук цікаво описує свою подорож по Україні. Про Українські справи вже у 1658 році обширно писав у лютневому номері відомий часопис „Голляншe Меркуріюс". У нідерляндських високих школах студіювали студенти з України. Наприклад, Юрій Немирич — політичний діяч і дипломат часів Богдана Хмельницького та гетьмана Івана Виговського, якого у свій час був Канцлером та мав опінію одної із найбільш освічених людей у Східній Европі того часу. Студіював у Лейден університеті, що був заснований в 1575 році. Голляндія — це колиска великої культури образотворчого мистецтва, тому не диво, що славний голляндський гравер Вільгельм Гондюс виконав у 1651 році три портрети Гетьмана Богдана Хмельницького, а другий славний гравер Аврам ван Вестерфельд — краєвиди Києва, археографічний атлас Києва з 1653 року. А знову Целяріюс, Валькенер, Вассенер і другі створили чудові види Львова, Перемишля та інших міст з описами українських земель 17-19 ст., що появилися в атласах Яна Янсона та Ван дер Аа. Описи України славного Бопляна в 1640, 1648, 1650 і його карти України були опубліковані в Амстердамі в 1650-53 роках.

В 1919-1923 роках, коли була створена Українська Народна Республіка, у Голляндії діяла українська дипломатична місія з осідком у Газі на чолі з Андрієм Яковлівим, визначним ученим — юристом.

Після Першої світової війни Голляндію відвідав Митрополит Андрей Шептицький, а згодом з його ініціятиви цілий ряд голляндців іфлямандців прийняли греко-католицький обряд і вивчали українську мову. Багато з них добре нею володіли.

У Роттердамі є могила полковника Січових Стрільців Євгена Коновальця, організатора УВО, а згодом Голови Проводу ОУН, вбитого ворожим аґентом 23. 5. 1938 року. Досі на його могилі відбуваються щорічні прощі.

До міста Колємбурґу в Голляндії з Баварії у Німеччині перенесено у 1948 році Українську Католицьку Семінарію, що проіснувала до 1950 року, коли д-р Мирослав Антонович засновує „Візантійський хор", який до тепер продовжує українсько-голляндські стосунки, цю корисну і шляхетну співпрацю одного народу з другим.

Турне проходить під високим патронатом української Ієрархії, СКВУ, УНС, а в Україні при тісній співпраці Українського Фонду Культури, Львівського Відділення та консерваторії міста Львова.

„Візантійський хор" не спроможний оплатити кошти такого турне, тому звертається з проханням про допомогу до української громади на Заході. Преосвященніший Владика Кир Василь Лостен, єпископ Стемфордський погодився ласкаво, щоб на його прізвище висилати пожертви, зазначуючи, що це дар на поїздку „Візантійського хору" в Україну. Прізвища усіх жертводавців будуть подані своєчасно в пресі. Заздалегідь висловлюємо нашу сердечну подяку всім що розуміють важливість цієї справи та підтримають її значення своїми щедрими пожертвами.

Адреса, куди слід надіслати пожертви: Most Rev. Basil H. Losten Diocese Of Stamford 161 Glenbrook Road, Stamford Conn. 06902.

Володимир Луців